

Carta oberta al cap del govern espanyol

written by Pere Grau i Rovira | 9 de setembre de 2018

Distingit Senyor:

Amb tots els respectes deguts a la seva persona i al càrrec, he d'expressar-li la meva absoluta estranyesa sobre la seva proposta d'un referèndum a Catalunya per un nou estatut d'autonomia i rebutjant totalment que inclogui cap dret a l'autodeterminació. És un acudit sense solta que només es pot comprendre tenint en compte la desorientació i el pànic del seu govern i del seu partit, que no saben com sortir de l'atzucac on els ha ficat la política dels governs anteriors, feta –cal no oblidar-ho– amb el seu suport i la seva connivència.

L'oferta d'un nou estatut no és res de reprobable, però és aigua passada que ja no mou cap molí. Però mirem-nos-la detingudament més enllà del simple títol declamatori. Per començar: aquest estatut, qui el formularia? Haurien de ser vostès, perquè cap polític català que no vulgui suïcidar-se políticament n'escrivia una sola ratlla. I, sotmès a referèndum, seria rebutjat per una majoria suficient. La majoria que vostès no volen que voti per la independència. I per què afirmo tan taxativament que seria rebutjat? És ben senzill: un text que (ni que fos remotament) pogués tenir una possibilitat de ser aprovat, el torpedinarien PP, C's i segurament el seu propi partit i un text que fos aprovat per aquests partits naufragaria a Catalunya.

Suposem, però, una situació (que, perdoni, no crec real) en la que vostè decidís tirar pel dret i fer-ho tot, absolutament tot, per intentar de convèncer els catalans si més no de l'honradesa de les seves intencions. Quin marc hauria de bastir per tal que almenys se l'escoltessin sense fer-se un

fart de riure? Apunti-s'ho, si us plau.

1. Posar en llibertat immediatament els presos polítics catalans, garantir el lliure retorn dels exiliats, la devolució de totes les multes i caucions arbitràriament imposades i el sobreseïment immediat de les causes obertes (també arbitràriament) contra més d'un miler de ciutadans catalans. I no hi valen excuses sobre que això és cosa de la justícia i no de la política. Vostè sap més que bé que en aquest cas la justícia només ha estat una dòcil complidora de la voluntat dels governs espanyols. És vostè com a cap de govern qui té a les mans de complir aquesta condició *sine qua non* per a qualsevol solució del conflicte.

2. Que el referèndum inclogui el dret d'autodeterminació. Si no, no cal ni posar-s'hi. Es tracta que els ciutadans puguin respondre a dues preguntes: a) Accepta vostè el text d'estatut d'autonomia proposat pel govern espanyol? Si/no. b) Vol que Catalunya sigui una república independent? Si/no. Aquesta seria una formulació clara i acceptable i Espanya podria fer tota la propaganda que volgués (amb arguments, no amb amenaces) per intentar de conservar un mínim "d'unitat" estatal.

3. I dic un mínim d'unitat entre cometes, perquè si hi ha d'haver una possibilitat (per remota que sigui, i en la qual jo sincerament no hi crec) que els catalans decidissin fer un darrer intent d'encaix amb l'Estat, l'oferta que hauria de fer Espanya seria d'una categoria excepcional (que com dic, seria impedida pels ultranacionalistes espanyols). Sense voler ser de cap manera exhaustiu, hauria de fixar que:

a) amb excepció d'una part de les relacions exteriors, l'Estat espanyol i els seus òrgans no tindrien cap atribució a Catalunya, ni legislativa, ni executiva ni jurídica.

b) Per tant, serien d'atribució exclusiva de la Generalitat i les seves institucions, els camps de finances, economia,

cultura, justícia, política social, infraestructura (inclosos ports i aeroports) i ordre públic, més les que es determinessin en les negociacions corresponents.

c) La darrera instància judicial la tindria el Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya, els membres del qual serien nomenats per la Generalitat a proposta dels cossos jurídics catalans.

d) Guàrdia Civil i Policia Nacional serien retirats del Principat, amb períodes transitoris per evitar perjudicis excessius als agents més grans o amb més família. Aquests podrien encarregar-se de la custòdia dels béns immobles que, en un període transitori amb data de caducitat, seguissin sent propietat de l'Estat espanyol.

e) La contribució financera catalana a l'Estat espanyol podria compondre's de tres capítols:

- la compensació de la part alíquota catalana a les despeses espanyoles de relacions exteriors, i de les institucions espanyoles en les quals hi haguessin delegats catalans.

- la voluntària participació en el fons de compensació territorial espanyol, sotmesa eventualment al control de com es despenen aquests diners.

- l'amortització del deute català davant de l'Estat espanyol (deixant de banda la manera com aquest s'ha acumulat).

La suma total de contribució catalana no podria passar d'un tant per cent moderat i suportable del PIB català (entre un 3 i un 5% com a màxim).

f) La presència de l'exèrcit espanyol a Catalunya seria reduïda a poques unitats lleugeres i hauria d'estar regulada de manera que no obstaculitzés de cap manera la vida normal del país.

g) Hauria d'estar ben clar, definit i firmat, que qualsevol intent de canviar qualsevol d'aquestes disposicions justificaria la declaració immediata d'independència de Catalunya,

Vostè s'imagina que aquest catàleg sigui possible de ser aprovat per les Corts espanyoles? No, oi? Doncs, miri: parlar de qualsevol text que quedés per sota d'aquest és perdre el temps. Un temps que vostès no tenen, perquè són presoners de les seves pròpies ficcions; perquè segueix demostrant-se que, com que no comprenen què passa a Catalunya, no tenen cap projecte viable per solucionar el conflicte, i perquè els catalans independentistes sí que el tenen i estan segurs que la majoria de la població està al seu costat, encara que vostès ho neguin.

Sr. Sánchez: la situació extremadament anòmala de les relacions entre Catalunya i Espanya requereix unes qualitats excepcionals d'home d'estat, que en aquest moment (i cregui que ho lamentem molts) vostè no demostra. Un gran estadista acceptaria el dret català d'autodeterminació i miraria d'encarrilar almenys un futur d'amistat i de bona col·laboració entre l'Estat espanyol i una nova república catalana. Clar que per això hauria d'imposar el seu criteri al seu Parlament. I això potser li és fins i tot impossible.

Si tot el que vostè pot fer són propostes que ja han perdut qualsevol sentit, vagis acostumat a la idea que Catalunya se separarà d'Espanya més aviat del que tots vostès es pensen. Perquè nosaltres, la majoria del poble català, tenim un objectiu engrescador. I vostès només tenen els arguments de la repressió, de les amenaces i de l'arbitrarietat. Llàstima. Tan fàcil com hauria estat fa dotze anys arribar a una entesa amb un estatut sense passar-li el ribot ni mutilar-lo a través del TC espanyol.

Atentament.